

Урсула Шеффлер

Паула на поні фермі

Ілюстрації:
Дагмар Хенце

Переклала:
Ольга Дужак

— Ферма поні! Ферма поні!
Я поїду на ферму де живуть поні!

Закричала Паула,
пританцьовуючи.

— Туди тобі і треба! —
пробуркотів Титус, — ти
найвпертіша ослиця, яку я
знаю!

— Грррр! Ти просто заздриш! —
буркнула Паула.

— Поні - тільки для дівчат —
насміхався Титус.

— І для ковбоїв і справжніх
чоловіків! —

крикнула Паула.

— Ти ідіот!

Потім вона кинулась
геть.

Титус шпурнув
кросівок,
але промазав, і той
вдарив лише двері.

Що дійсно було чудовим - це те,
що найкращій подрузі Паули Сарі
також дозволено було поїхати.

Годинами дві дівчини висіли на
телефоні розмовляючи про речі, які
вони мають взяти із собою.

— Джинсів і светра буде достатньо,
— підсумувала Паула.

— У тітки Ельфі є шоломи для
верхової їзди і чоботи.

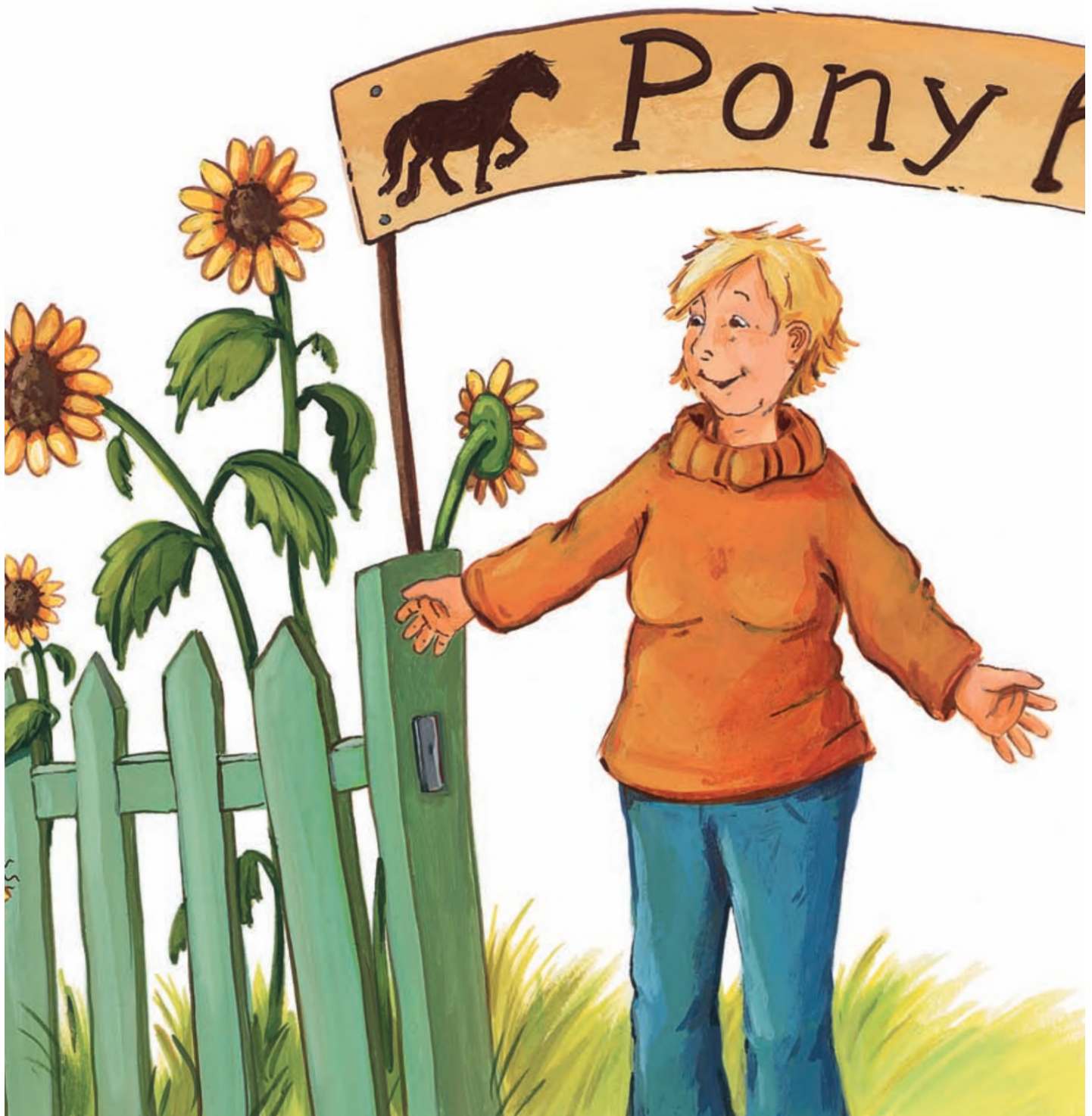
Улюблена тітка Паули щойно
влаштувала ферму поні для дітей.

Паула і Сара мали стати першими
відвідувачками.

Коли тато Паули привіз двох дівчат
біля воріт ферми стояла тітка
Ельфі.

— Поні в стайні? — запитала Паула.
— Вони все ще в полі
за будинком, — сказала тітка
Ельфі.

— Це мій улюбленець, — сказала Паула.

Вона стояла перед коричневим поні з білою плямою на чолі.

— Його звуть Падаюча зірка!

— А як звати білого поні? — запитала Сара.

— Снупі, — відповіла Паула. Вона помахала морквою в повітрі. Прибіг Снупі.

Він доторкнувся мордочкою до
руки Паули.
Мордочка була теплою і м'якою.
— Ми можемо відразу покататися?
— запитала Паула.

— Авжеж, — відповіла тітка Ельфі.
— Джек допоможе вам їх осідлати,
а чоботи та шоломи знаходяться в
роздягальні.

Паулі подобався Джек.
Він був її двоюрідним братом.

— Джек на п'ять років старший і в
п'ять разів симпатичніший за Тітуса,
— сказала Паула Сарі.

Колись Джек навчив Паулу
їздити верхи.

Тепер він допоміг Сарі
залізити в сідло.

— Снупі смирний. Але, все одно, тримайся міцніше, — сказав Джек Сарі. Він теж поїхав з дівчатами.

Минулого року Сара приїжджала на ферму поні.

Але вона так і не навчилась їздити, як Паула. Тому Джек весь час був поруч із нею.

Вони трошки поїздили риссю біля річки.

Раптом через доріжку стрибнув кролик.

Снупі різко зупинився.
Сара шкереберть полетіла головою
в траву. На щастя, з нею було все
гаразд.
— Як добре, що на тобі шолом! —
промовив Джек з полегшенням,
допомагаючи їй встати.

Паула трохи заздрила
тому що, Джек звертав увагу лише
на Сару.
Але потім вони поїхали
до улюбленого місця Паули -
маленької галявини в лісі.

Там було побудовано кілька перешкод, виготовлених із стовбурів дерев.

Паулі дозволяли перестрибувати через них на Падаючій Зірці. Сарі це поки заборонялось.

— Можливо, через два-три дні, — підбадьорив її Джек, інструктор з верхової їзди.

Коли сонце зайшло за узлісся, вони поїхали назад на ферму.

— Це було чудово! — сказала Сара Джеку, її очі сяяли.

— Так, це було чудово, —
погодилась Паула, обнімаючи
обома руками за шию Падаючу
Зірку.

— Спочатку веселощі, — сказав
Джек, — а потім — робота. Тепер
вони мали зняти сідла,
розтерти поні,
дати їм поїсти й води, почистити
копита.

Паула розклала свіжу солому
навколо стійл.

Потім вони повели поні в стайню.
Джек замкнув двері.

— Але ти зазвичай цього не робиш,
чи не так? — здивовано запитала
Паула.

— Так краще, —
серйозно сказав
Джек.

— Останнім
часом по району
ходить конокрад.

Вчора він вкрав
вагітну кобилу у
наших сусідів.

— Що означає вагітна? — запитала Сара ввечері, коли вони чистили зуби.

— Це означає, що кобила чекає дитину, — пояснила Паула.

Дівчата довго лежали без сну розповідаючи одна одній різні історії.

Нарешті вони заснули.

Посеред ночі Паула почула
дивні звуки.

Вона піднялась з ліжка
і підбігла до вікна.
Не може бути! По двору тихим
кроком просувалась темна постать.

Світло від ліхтарика
падало на двері стайні.

— Сара, прокинься! —
закричала Паула, і потягнула
ковдру з ліжка Сари.
— У дворі хтось є! Я впевнена, що
це конокрад! Треба розбудити тітку
Ельфі!

Безшумно, як нічні примари,
дві дівчини просковзнули по
коридору до спальні тітки Ельфї і
дядька Альфа.

Вони обережно відчинили двері.

— Тітонько Ельфі? Дядьку Альфе?
— прошепотіла Паула.

Ніхто не відповів.
Паула увімкнула світло.

Ліжка тітки Ельфі та дядька Альфа
були порожні!

Можливо злодій викрав і їх обох?
— Що нам тепер робити? —
перелякано запитала Сара.

— Викликаємо поліцію!
— рішуче промовила Паула. Пішли
зі мною! Телефон на кухні!

Тихенько вони вдвох спустилися
вниз.

На кухні горіло світло, пахло свіжою кавою. Біля печі стояла тітка Ельфі. — Що ви тут робите" — скрикнула вона здивовано, коли дві дівчинки раптом з'явилися на кухні.

— Злодій! — прошепотіла Паула. —
Там, у стайні.
Але тітка Ельфі тільки засміялась і
сказала:
— Пішли зі мною.
Я знаю цього злодія.
Вони пішли через двір.

Двері стайні були злегка відчинені.
Хтось стояв у стайні поруч зі Снупі.
Це були дядько Альф і Джек.
Незнайомець теж був поруч стоячи
на колінах!

Він допомагав маленькому лошаті
втриматися на ногах.

— Злодій — це наш ветеринар,

— пояснила тітка Ельфі.

— Сента народила своє лоша
раніше, ніж ми цього чекали.

— Треба дати маленькому ім'я, —
сказав дядько Альф.

— А давайте назвемо його
Розбійник? — спитав Джек і
посміхнувся.

— Нам потрібне ім'я, що починається з літери А!
Батька лошати звуть Амадеус,
і тому ім'я малюка повинно
починатися з А, — сказав дядько
Альф.

— Алі-Баба! — закричала Паула.
Усі погодились.

Маленький розбійник Алі
все ще стояв на своїх дуже хитких
ніжках. Мама з любов'ю вилизувала
його.

— Так, їм удвох зараз потрібні
спокій і тиша, — твердо промовив
ветеринар, — і я думаю, що вам
теж.

— Я зовсім не втомилася! —
промовила Сара. — Я дуже хотіла б
спати з Алі в стайні!

— А я іду спати, — радісно
закричала Паула, — тому що я
думаю, що солома надто колюча,
щоб бути периною!

